Voorwoord

De koude, donkere dagen zijn weer bijna voorbij en maken plaats voor langere, lichte dagen. Stilaan kondigt de lente zich aan. Alhoewel het nog februari is, zijn de maartse buien volop hun gang aan het gaan. Maar toch zie je al tekenen die de lente aankondigen. Het blijft al veel langer licht, de krokussen staan volop in bloei en zelfs staan er hier en dan al enkele paasbloemen in bloei. Stilaan ontwaakt de natuur uit zijn winterslaap.

Anderzijds komen er verschillende feestdagen aan waarin het gemis van ons kindje zo voelbaar is: Pasen zonder paaseitjes, Moeder- en Vaderdag zonder ons engeltje...

Voor deze editie zijn we weer flink aan de slag gegaan om een mooi magazine neer te kunnen zetten.
Naast de boekrecensie, het gedicht , een artikel over vaders en het verlies van hun kind, een website waar jullie noveenkaarsen kunnen personaliseren, krijgen jullie nog een verslag van de vrijwilligersdag en laten we de vrijwilligster van het jaar 2019 aan het woord.

Ons redactielid, Magdalena, is op 14 december 2019 bevallen van een meisje, Mia Aurelia. Proficiat met de geboorte van jullie dochtertje.
Zowel Kristel als Magdalena hebben aangegeven om te stoppen met de redactie. We willen hen nog eens heel erg bedanken voor hun bijdrage aan ons magazine en wensen hen heel veel geluk voor de toekomst met jullie engeltjes in ons hart.
Ons redactielid, Deborah, is in december bevallen van een dochtertje Sofie*, maar haar dochtertje is stil geboren.. Deborah, we willen je heel veel sterkte wensen en hopen dat voor jullie de zon snel terug gaat schijnen.

Ook dit keer hopen we ouders steun en (h)erkenning te bieden met het lezen van het magazine, want soms zegt schrijven inderdaad meer.

Een warme groet namens de redactie,
Bernadette, Linda en Ellen

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Woord van het bestuur

Lieve leden van lieve engeltjes

Voor jullie het magazine van Lieve Engeltjes van maart, deze is weer met veel zorg samengesteld. Waarvoor onze dank aan de redactie commissie. We hopen dat jullie inspiratie zullen krijgen van dit magazine. Veel leesplezier om de laatste loodjes van deze winter te doorstaan.

Een winter die anders was dan tot nu toe gewend. Geen sneeuw, nagenoeg geen vorst en wel de ene na de andere storm en veel regen. Carnaval werd daardoor afgelast wat dan heel jammer was voor al die mensen die vele uren gestoken hebben in het maken van de praalwagens.

In dit magazine aandacht voor de vrijwilligersdag van 2019. We hebben dit verslag nu pas geplaatst omdat er op het moment van het laatste magazine de vrijwilligster van het jaar 2019 nog niet bekend was gemaakt.

Veel leesplezier en een lieve groet
José, Ellen, Tineke en Ellen

Beschuit met muisjes

Alle bengels die binnen LE geboren zijn in juli en september2019

In de afgelopen maanden heeft een aantal van onze leden een zwangerschap voldragen en een kindje in haar armen mogen sluiten. Wij wensen hen en hun familie veel liefde en geluk toe met deze bengeltjes.
Helaas hebben ook in de achter ons liggende maanden weer leden een droom uiteen zien spatten. Zij konden hun kindje niet, of slechts heel kort, in hun armen houden. Onze harten zijn ook bij deze ouders.

14 december 2019, Mia Aurelia, dochtertje van Magdalena

17 december 2019, Sofie*, dochtertje van Deborah

17 januari 2020, Romy, dochtertje Annegien en Marcel

31 januari 2020, Morris, zoontje van Sophie en Johan

11 februari 2020, Danaë, dochtertje van Jolinda en Anton

Vaders en rouw

*Geschreven door Linda, mama van Sven**

[1]

Is er een verschil tussen hoe vaders en moeder rouwen om het verlies van hun kind? Ik denk dat hierop geen eenduidig antwoord is te geven, anders dan dat rouw van persoon tot persoon verschilt, ongeacht of het om vaders of moeders gaat.

Wat wel sterk verschilt is de ruimte die vaders krijgen om te rouwen. Van mannen lijkt eerder verwacht te worden dat zij snel weer deelnemen aan het leven zoals zij dat ook deden voor het overlijden van hun kind. Voor vrouwen lijkt er meer begrip te zijn van de samenleving en werkgevers als zij niet gelijk alles oppakken zoals zij dat altijd deden. Deels is dit verschil nog te verklaren als het overlijden van het kindje tijdens de zwangerschap of kort na de geboorte plaats heeft gevonden, omdat de vrouw dan naast het verdriet ook nog met lichamelijk herstel te maken krijgt. Maar als er langere tijd verstreken is, speelt dit meestal niet meer bij de vrouw en zou je in die zin verwachten dat er evenveel begrip is voor man en vrouw.

De manier waarop mannen omgaan met verdriet is ook vaak anders als vrouwen. Wat ik veel heb gehoord bij gesprekken is dat mannen vlak na het overlijden van hun kind vaak op een overlevingsstand gaan en alle emoties buitensluiten omdat zij zich hiertoe verplicht voelen vanuit hun drang om het gezin te beschermen. Hierdoor komt het verdriet vaak veel later pas echt aan de oppervlakte bij een groot aantal mannen. Hierbij speelt mogelijk ook de kijk die de samenleving veelal heeft op mannen mee. Mannen horen niet te huilen, mannen horen sterk te zijn, etc. Dit soort overtuigingen leven bij veel mensen blijkbaar ook als het gaat om een ingrijpende levenservaring als het verlies van een kind.

[1] Richard Macneil, leeuw met welp

Ook in de hulpverlening die er is vooral aandacht voor moeders van overleden kinderen. Er zijn praatgroepen, vlindermama swaps, vlindercafés en meer van dit soort initiatieven die zich vaak op moeders richten. Misschien heeft dit er ook mee te maken dat vrouwen meer behoefte hebben aan dit soort bijeenkomsten, maar misschien ook omdat de drempel voor mannen hoger is om aan dit soort dingen deel te nemen. Toch heb ik meerdere vaders gesproken die aangeven het jammer te vinden dat zij veelal alleen lijken te staan in hun verdriet voor wat betreft lotgenoten contact.

Mijn eigen man heeft het als heel waardevol ervaren om aan een aantal initiatieven te kunnen deelnemen waar expliciet ook plek was voor vaders. Want hoewel veel initiatieven niet perse mannen uitsluiten, lijken mannen niet makkelijk de weg te vinden naar initiatieven die voor hen mogelijk wel veel zouden kunnen betekenen.

Toch lijkt er de laatste tijd gelukkig het een en ander te veranderen, er komen steeds meer initiatieven voor vaders of voor ouders tezamen. DIt lijkt mij een goede ontwikkeling!

Noveenkaars

Een kaarsje aansteken: 'Het gebeurt uit liefde, uit gevoel'

Vele mensen branden regelmatig een kaarsje voor een overledene, een zieke of om iemand anders te steunen. Door alle eeuwen heen hebben mensen licht en donker ervaren als een ultieme tegenstelling..Licht en donker, dag en nacht staan symbool voor leven en dood, voor het goddelijke en het kwade. Daar is het branden van kaarsen een belangrijk onderdeel van. 'Vuur is een veelzeggend symbool: het symboliseert liefde, licht en warmte'

Kaarslicht staat symbool voor de verbinding tussen hemel en aarde en wordt dan ook gebruikt om doden te gedenken. Een kaars aansteken is een middel om concreet wat te doen met iets wat zo onzeker, vaag en ongrijpbaar is als de dood. Het maakt het gemis van een dierbare tastbaar.'

Op vakantie een oud kerkje binnenschieten om een kaarsje aan te steken voor je overleden moeder, of een lichtje naast de foto van je dode oma brandend houden: overal ter wereld doen mensen dit.

Ook worden er kaarsen gebrand als er iemand ziek is, examen moet doen of op een andere manier een duwtje in de rug nodig heeft. Het lijkt wel een alternatieve vorm van bidden: steun vragen voor wat moeilijk is.
Er zijn heel veel mensen die troost zoeken bij het branden van kaarsjes in welke vorm dan ook en die op zoek zijn naar een gepersonaliseerde kaars.

Bij noveenkaars bestaat de mogelijkheid om kaarsen met een eigen afbeelding of met teksten, spreuken van de overleden persoon op kaarsen te laten maken. Ook kaarsen met een engeltje of een spreuk kan men hier bestellen. Op de website www.noveenkaars.nl vinden jullie een uitgebreide collectie. Binnenkort biedt de website nog meer mogelijkheden aan zoals o.a. herdenkingsbordjes of tegeltjes.

Momenteel biedt noveenkaars aan al de leden van Lieve Engeltjes een korting van 10% aan op hun eerste bestelling. De kortingscode om hiervan op www.noveenkaars.nl te kunnen genieten is “ engel10 ”
Men kan deze code tot 1 april gebruiken.

Beste Sjefrie, bedankt om ons kennis te laten maken met jullie website en voor jullie mooie aanbod.

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Vrijwilligersdag 2019

Ook dit jaar hebben wij een aantal vrijwilligers mogen ontvangen op de vrijwilligers dag. We kwamen zaterdag 26 oktober 2019 in Restaurant de Holle Bilt bijeen.
We hadden een klein clubje maar het was heel gezellig.

In de lounge begonnen we de middag met een kopje thee of koffie of iets sterkers en hadden in gedachten om een spel met elkaar te gaan doen. Maar door het kleine groepje kwamen de verhalen al snel los. De tijd ging snel voorbij met een goed gesprek. Van alles kwam ter tafel. Engeltjes gerelateerd, maar ook werk, wie je bent, hoe je bij LE bent gekomen. Van alles kwam aan bod. Er heerste een ontspannen sfeer.

Na dit drankje konden we genieten van een heerlijk drie gangen diner. Er was voor elk wat wils en ook hier aan tafel ging het gesprek gewoon weer verder. Een ieder had bij deze bijeenkomst dezelfde gedachten. Een ontspannen sfeer, waar een ieder zijn verhaal goed kwijt kon.

Elke vrijwilliger kreeg een mooie kaars met daaraan een kaartje met passende tekst mee naar huis.

Zoals elk jaar is er ook een vrijwilliger(ster) van het jaar uitgekozen.

Liefs Ellen O.
mede namens José, Ellen M en Tineke

Vrijwilligster van het jaar

Wie ben je?
Ik ben Natasja Klerkx, 43 jaar.
Ik heb 8 kids, 3 bengels (Yadira 21, Alex 15 en Zoraida 8 jaar) en 5 engeltjes (Gabriël 2006, Krokuskindje 2007, Sterre 2009, Amaru 2009 en Nachtvlindertje 2010)

Verliefd, verloofd, getrouwd?
Gescheiden sinds 2015

Je engeltjes, wil je er wat over vertellen?

November 2006 bleek ik onverwachts zwanger te zijn, ondanks bescherming. Het was even schrikken, er waren relatieproblemen geweest en ik wou eerst dat alles goed was voor we voor een derde zouden gaan.
Maar als je dan onverwachts zwanger bent ga je toch anders kijken en ik zag dat het beter ging dan ooit daarvoor. Toen ik een beetje aan het idee gewend was, werd ik ongesteld. Zo hield ik mezelf toen voor. Een late menstruatie, die test klopte vast niet. Maar hierdoor besloten we wel dat we voor een derde kindje zouden gaan.

In september 2007 kwam ik erachter dat ik zwanger was. In de vroege ochtend deed ik de test, positief. Toen Alex ,die toen bijna 3 werd, wakker werd en ik naar haar ging zei ze: Mama je hebt een dikke buik, daar zit mijn broertje in en hij heeft honger. Ik had nog niemand verteld dat ik zwanger was, dus ik was erg verbaasd over deze uitspraak.
Wat waren we blij, we hoopten hier al een jaar op.
Alex liep zingend rond, mama heeft een baby in de buik. En iedere dag haalde ze denkbeeldig de baby uit mijn buik om te knuffelen en daarna stopte ze de baby terug.
We zouden op 6 oktober voor een fotoshoot naar V&D, het was onze 7 jarig huwelijksjubileum en hoe mooi was het om dan met het gehele gezin op de foto te gaan. Maar ik was te misselijk om te gaan dus annuleerden we.
Later die dag begon het bloedverlies.
De volgende dag durfde ik niet op te staan, bang voor wat zou komen. Het bloeden was niet gestopt.
Alex wou dat ik met haar op de grond ging zitten spelen, ik vertelde dat ik nu niet op de grond ging zitten omdat ik de baby in mijn buik had. Later die dag kreeg ik de miskraam. Ik was 6 weken en 3 dagen zwanger.
Ik vertelde het aan de vader, waar de kinderen niet bij waren. Maar toch zei Alex in de avond: mama je kan wel op de grond zitten hoor, de baby is toch weg...

Het zwanger raken was na een jaar nog niet gelukt en ik besloot om het helemaal los te laten, dus ook mijn cyclus niet bijhouden.
In december 2008 liep ik met Alex door de supermarkt en daar vond ze dat ik luiers moest kopen voor de baby van lang geleden. De dag erop vertelde ik dat een vriendinnetje grote zus zou worden, waarop Alex zei: ja en die jongen wordt grote

broer en ik word ook grote zus. Hierdoor ben ik toch naar mijn cyclus gaan kijken en jawel ik was ruim overtijd. Dus een test volgde en die was positief.
Weer was er blijdschap. Tot ik de avond voor oudejaarsdag bloedverlies kreeg, weer was ik 6 week en 2 dagen zwanger. Ik besloot om het de vader niet te vertellen, eerst oud en nieuw en bloedverlies hoeft niet automatisch te betekenen dat het ook mis gaat. Want ja je wil de moed houden. Op 2 januari zaten we bij de verloskundige en die zei dat ik of minder ver heen was dan ik dacht, of het zou een miskraam worden. Toen wist ik dat het fout zat. Ik kreeg een afspraak voor 9 januari mee. De dagen voor 9 januari vroeg ik om vooral duidelijkheid te geven. Op 8 januari in de ochtend kwam Alex naar me toe, wreef over mijn arm en zei dat ze het zo jammer vond dat de baby weg gaat. Een paar uur later verloor ik ons kindje.

Tot mijn grote verbazing had ik 16 juni alweer een positieve test in mijn handen. De eerste echo was een maand later, oh wat was dat spannend. Maar alles zag er goed uit. Opgelucht gingen we naar huis met een afspraak voor rond de 12 weken. Maar de spanning nam in rap tempo toe dus een week later zat ik alweer bij de verloskundige en weer zag alles er goed uit. Ik hield mezelf voor dat het angst was door de voorgaande miskramen. De volgende afspraak werd wel vervroegd. Zo zat ik begin augustus weer bij de verloskundige, vol vertrouwen dat alles goed zou zijn. Maar het was niet zeker of alles wel goed was. Ze kon het schedeldakje niet goed zien. Ach misschien hoort hij er nog niet te zitten, dacht ik, want zij berekenden mijn termijn met een cyclus van 28 dagen terwijl mijn cyclus langer was. Ik werd doorgestuurd naar de gyn, maar die kon het niet beoordelen omdat de kleine met zijn hoofdje tegen de baarmoederwand aanlag.
Een week later moest ik terugkomen, al is er vaak niets ernstigs aan de hand met kindjes die zo bewegelijk zijn zei hij.
De week erop kon hij het weer niet zien en werd ik dezelfde dag nog doorgestuurd naar de echoscopist in Emmen want die hebben betere apparatuur.
Daar konden ze het wel zien, het schedeldakje zat er niet. Er werd nog een echo gemaakt met het beste apparaat omdat ze dacht dat de hersentjes ook niet compleet waren. Maar de hersentjes waren compleet, ruggetje, hartje, al het andere zag er goed uit. We zouden een afspraak krijgen in het UMCG, waar ze konden vertellen wat ons te wachten stond. Ik maakte de beslissing om niets op te zoeken online.
Het was zwaar, de onzekerheid, beredenerend dat het niet goed kan zijn dat een stuk bot bij de hersentjes ontbreekt. Op 18 augustus, lag ik bij het UMCG, de echoscopist keek, riep het hoofd van de afdeling erbij en wij kregen te horen dat ons kindje een open schedeltje had, dat dat niet verenigbaar is met het leven.
Ons zoontje zou nooit kunnen voelen, zien, eten, misschien niet eens ademen. De echoscopist was wel heel verbaasd dat de hersentjes volledig aanwezig waren, vaak is dat niet zo. En de kans was groot dat ze later in de zwangerschap zouden verdwijnen. We kregen de boodschap dat we maar moesten bekijken wat we wouden doen, ik mocht gewoon in het streekziekenhuis bevallen omdat ze toch niets voor ons kindje konden doen. Wat een klap. Mijn hart brak.
Hij brak opnieuw toen ik Yadira vertelde dat de baby zou komen te overlijden. Een aantal weken later, toen Alex vroeg of de baby ook een keer bij haar mocht slapen, heb ik het haar ook verteld en weer brak mijn hart.

En nu...ja nu dat was de grote vraag. Ik ging online zoeken naar informatie, las dat kindjes met een open schedeltje weldegelijk kunnen voelen, las over je overleden kindje aangeven bij de gemeente. Hierdoor wist ik al snel dat ik zeker tot 16 week wou doordragen, ik wou dat mijn kind werd erkent door inschrijving in het overlijdensregister. En voor 16 week, was het aan de gemeente of ze dat wel of niet wouden doen.

Ik geloof dat ieder kind met een reden bij je komt, soms om alleen even te ervaren hoe het in de baarmoeder is, soms om alleen de geboorte te ervaren. Ik beredeneerde op dat moment dat ik mijn kind dat niet wou ontnemen en kinderen van 26 week hebben overlevingskansen en kunnen dus de geboorte ervaren.
Dus ik wou met 26 weken ingeleid worden. Voldragen zag ik niet als optie omdat ik ook rekening moest houden met de 2 kinderen die er al waren en voor hen zou het alleen maar moeilijker worden naar mate ik langer zwanger zou zijn.
Ik wou zoveel mogelijk herinneringen maken, de kinderen hebben buikschilderingen mogen maken, we hebben samen geknutseld.
Oh wat was ik blij toen ik getrappel voelde en oh wat was dat confronterend omdat hij mijn aanraking misschien niet zou voelen.
Ik ben opzoek gegaan naar een mooie naam. Ik wou dat hij de betekenis van eeuwige liefde zou hebben. Daarop zoekende vond ik de naam Amara. Dat zou het worden als ons kindje toch een meisje zou zijn.
Alex had al gezegd dat de baby Sterre zou heten omdat die een sterretje werd als die werd geboren. Dus een meisje zou Sterre Amara heten.
Via Amara kwam ik uit op het mannelijke Amaru. Betekenis Onsterfelijke liefde. Ik vond hem prachtig. En toen de vader vertelde dat het een echte Inca naam is (roots van vader) klopte de naam nog meer.
Omdat Alex met Sterre was gekomen mocht Yadira de meer Nederlandse jongensnaam kiezen.
Ik had zelf al een lijstje en tot mijn verbazing kwam zij met een naam die ik op dat lijstje had staan: Jonathan.

De volledige betekenis van Jonathan Amaru is Godsgeschenk Onsterfelijke liefde. Zo toepasselijk want deze baby was een Godsgeschenk en de liefde voor hem onsterfelijk!

Ondertussen waren we alles aan het voorbereiden, kleertjes, mutsjes in verschillende maten, we kregen zelfs premature pampertjes. Maar ook het mandje, muziek en hoe we de dienst wouden.

Op 12 oktober hadden we weer een afspraak bij de gyn. Ik wou graag een second opinion, of in ieder geval nog een duidelijke echo, want al wat wij iedere keer zagen was een perfect kindje dat super beweeglijk was die iedere keer met zijn

hoofdje tegen de baarmoederwand aan lag. Wat als ik werd ingeleid en daarna zou blijken dat ze ernaast zaten met hun diagnose, dan kan je niet meer terug. Ik kreeg een inwendige echo en die maakte alles duidelijk. De hersentjes die er een maand eerder nog zaten, waren nu verdwenen. En ja zonder hersentjes kan je niet leven.
Ons werd aangeraden om niet langer te wachten met de inleiding omdat het risico op complicaties groter zou worden naarmate ons kindje groter werd.
En zo zaten we de dag van inleiding te plannen, na de herfstvakantie, die maandag...nou die woensdag ben ik officieel 24 week en dan is ons kindje meeverzekerd.

Dus gingen we op woensdag 28 oktober 2009 met een leeg mandje de auto in, op weg naar het ziekenhuis. Wetende dat je terugkomt met je zoon in datzelfde mandje. Ik werd om 8 uur ingeleid, de pillen werkten al heel snel. Mijn eigen gyn vertrok om 12 uur en de dienstdoende gyn zou nog langskomen. Ik heb meerdere keren om de gyn gevraagd omdat ik hem nog steeds niet had gezien. De weeën namen toe, dusdanig dat ik twijfelde of ik de gift van 20 uur wel moest nemen. Toch gedaan. Om 21 uur braken de vliezen.
De dienstdoende gyn kwam uiteindelijk rond 21:30 en zei dat wij niets mochten doen, de baby moest vanzelf komen. Tot de verpleegkundige ruim een uur later vroeg of ik niet mocht meepersen of zo. Dat mocht.
Een paar minuten later is Amaru, om 22:55, geboren. De verpleegkundige heeft zijn mutsje opgedaan, de vader heeft de navelstreng doorgeknipt en ik kreeg mijn zoon op mijn borst. Wat was hij klein. Wat was hij perfect. Op zijn hoofdje na. Dankzij de gyn durfde ik toch naar Amaru te kijken zonder zijn mutsje op. Het was inderdaad niet eng.
Er zijn hand en voet afdrukjes gemaakt op een tegeltje en op mijn verzoek ook op papier. Ik heb veel foto's gemaakt. Ze hebben hem een beetje gewassen en ik heb hem met hulp van de verpleging aangekleed.
Daarna namen ze hem mee. De volgende ochtend kwam hij bij ons terug, hebben we nog meer foto's gemaakt en werd ik in een rolstoel, met Amaru in zijn mandje op mijn schoot, naar de uitgang gereden. Wat voelde dat dubbel om over de kraamafdeling gereden te worden met dat mandje op schoot. Wetende dat anderen daar lagen, vol geluk.

Maar op dat moment voelde ik geen verdriet, de liefde overheerste, duwde het verdriet aan de kant, ik was een trotse mama, van een prachtige zoon.

De dienst heb ik zelfgeschreven, mijn tante heeft die voorgedragen en mijn oom heeft foto's gemaakt tijdens de dienst. Het was een mooi afscheid, een definitief afscheid.
Ik en de vader kwamen als eerste terug thuis, in de kamer waar in de ochtend Amaru nog in zijn mandje lag en nu leegste was. In alle hevigheid kwam het verdriet, de pijn, het gemis naar boven.

Toen ik me aanmeldde bij lieve-engeltjes kreeg ik een invullijst te zien waarop naam en data van engeltje ingevuld moest worden. Omdat ik nog niet wist wanneer ik zou bevallen en pas zekerheid over het geslacht had na de bevalling, heb ik het engeltje van de eerste miskraam opgegeven. Zijn naam, Krokuskindje, omdat mijn oma had gezegd: Wat leuk een krokuskindje, toen ik haar vertelde dat ik zwanger was.

Na de geboorte van Amaru was voor mij duidelijk dat het kindje van de tweede miskraam Sterre moest heten, zo werd de naam die Alex had gekozen, ook gebruikt.

Alex heeft ze alle drie altijd meegerekend. Als mijn moeder vroeg hoeveel mensen er in ons gezin waren zei ze vol overtuiging 7.

Ik hoopte wel op nog een zwangerschap, Maar de vader wou niet meer na het verlies van Amaru.
Uiteindelijk was ik in juni 2010 ongesteld, maar 1 dag bloedverlies. En midden in de nacht een stolsel. De week erop kreeg ik zwangerschapskwaaltjes. En dus heb ik een test gedaan, meer met het idee dat ik simpel weg moest weten of ik een miskraam had of gewoon een rare menstruatie. De test was heel licht, maar toch positief. Opnieuw was ik ondanks bescherming zwanger geraakt. Ik belde de huisarts om te vragen wat ik moest doen. Die zei dat het lichaam het zelf zou oplossen. De kwaaltjes namen echter alleen maar toe. Een week later heb ik opnieuw getest en ook die was lichtpositief, al was die wel wat duidelijker dan de eerste.
Vol spanning vertelde ik het de vader. Tot mijn verbazing was hij meteen heel blij.
Een paar dagen later heb ik opnieuw een test gedaan en die was overduidelijk negatief. Dus had ik toch weer een miskraam gehad.

Een tijd later zei iemand op le me dat ze het zo mooi vond dat ik al mijn engeltjes een naam had gegeven.
Dat voelde niet eerlijk, want ik had 5 engeltjes en niet de drie die ik altijd noemde. Dus ben ik gaan kijken voor namen voor mijn eerste en mijn laatste engeltje. De eerste kreeg de naam Gabriël en de laatste, omdat die midden in de nacht zo vroeg in de zwangerschap is vertrokken, heet Nachtvlindertje

Al mijn kinderen zijn me even belangrijk, maken op hun eigen manier deel uit van mijn gezin.

Heb je hobby's?
Mijn hobby's zijn fotografie, foto bewerking en creatief bezig zijn op vele andere manieren

Hoe ben je bij LE terecht gekomen?
Toen ik zwanger was van Amaru vond ik het heel belangrijk om herinneringen te maken.
Daarom had ik op babybrabbel tips gevraagd. Iemand vertelde over LE. Dus heb ik me begin september 2009 aangemeld voor de geen (k) euze lijst. Op dat moment wist ik alleen dat zeker was dat ons zoontje zou komen te overlijden en dat ik de zwangerschap niet wou voldragen omdat het alleen maar moeilijker zou worden voor onze dochters.

Wat doe je bij LE?
Op dit moment ben ik hulpgans van de Baby04, voorzitter van de spiekbriefcommissie en voorzitter van het kaartenteam.

Hoe ben je in je taak terecht gekomen waarin je nu zit?
Al redelijk kort nadat ik lid was geworden van LE, kwam de oproep voor nieuwe ganzen voor de lijst. Na enige twijfel (kan ik dat wel, ben ik wel wat ze zoeken) heb ik me toch aangemeld. Ik ben begonnen als gans op de GK01, daarna heb ik ook geganst op de GK03. In juli 2017 ben ik ingesprongen op de baby04 als tijdelijke gans, ondertussen ben ik gestopt als gans op de gk01 en gk03, maar ben ik nog wel gans van de baby04.

Bij het kaartenteam ben ik terecht gekomen omdat ik foto bewerking leuk vindt om te doen. En er is niets waardevoller dan een mooie kaart te mogen maken voor een engeltjesdag.
Daarom had ik me al een keer aangemeld, maar pas in september 2011 hadden ze iemand nodig en ben ik begonnen met het maken van kaarten. Toen de voorzitter aangaf te gaan stoppen, had ze mij benaderd met de vraag of ik de nieuwe voorzitter van het kaartenteam wou zijn. Die taak vervul ik nu 2 jaar.

In de zomer van 2014 kwam de oproep voor vrijwilligers voor het spiekbrieventeam voorbij. Door mijn werk als gans wist ik natuurlijk wat de spiekbrieven waren en was wel benieuwd wat het allemaal zou inhouden en heb me daarvoor opgegeven. Toen even later de voorzitter stopte, heb ik die rol erbij gekregen.

Waarom ben je precies vrijwilligster geworden binnen LE?

Waarom ik vrijwilligster ben geworden is omdat ik zelf zo fijn werd ontvangen op de gk01 door de toenmalige hulpganzen. Het voelde als thuiskomen. Dus toen diezelfde ganzen gingen stoppen wou ik datzelfde aan nieuwe moeders en vaders bieden. Een plek waar je altijd terecht kan met je verdriet, het gemis, maar ook met de mooie ervaringen rondom je engeltje.

Is er een vrijwilligerstaak die je eens voor heel even uit zou willen proberen?

Ooh dit vind ik een lastige vraag om te beantwoorden...
Er zijn zoveel belangrijke, waardevolle taken binnen le.

Maar ik zou wel eens mee willen naar een beurs, zelf een beurs draaien wordt hem niet omdat ik geen rijbewijs/auto heb. Maar ik denk dat het erg belangrijk is dat mensen/professionals, weten wat we bij le doen, hoe waardevol lotgenoten contact kan zijn.

Boekrecensie : Noor, jij komt altijd terug: voorbij de dood van een pasgeboren baby (Stefaan Borremans)

*Geschreven door Linda, mama van Sven**

Het boek Noor, jij komt altijd terug: voorbij de dood van een pasgeboren baby is een indrukwekkend boek over het veel te korte leven van Noor. Het boek is geschreven door de vader van Noor en zijn liefde voor haar is in het boek voelbaar. DIt komt omdat de schrijver, de vader van Noor, erg open is over alles wat hij voelt en meemaakt. Veel van wat hij schrijft zal denk ik herkenbaar zijn voor lotgenoten. Het is geen lang boek, maar het blijft wel lang in je hoofd zitten en raakt echt.

De auteur heeft het boek, zoals gezegd, geschreven als eerbetoon aan zijn overleden dochtertje Noor. Het boek neemt je mee in het korte leven van Noor, wat slechts acht dagen heeft mogen duren. Door een baarmoederscheur is er vanalles mis gelopen en na een heftige tijd op de neonatologie overlijdt zij uiteindelijk.

Het boek laat de wanhoop en de hoop van de ouders zien. Ook laat het zien hoe Noor, haar ouders, proberen hun leven te leven zonder Noor, maar tegelijk ook met Noor aanwezig in alles.

Boekrecensie

Titel: Lieve oma Pluis Auteur: Dick Bruna ISBN: 9789056471712 **Uitgeverij: Mercis Publishing B.V.**	

Beppe Pluis is doodgegaan en Nijntje heeft veel verdriet. Beppe wordt thuis opgebaard en de begrafenis vindt plaats op een rustig plekje in het bos. Ten slotte zien we Nijntje plantjes brengen naar het graf.
De Nederlandstalige uitvoering "Lieve oma Pluis" won een Zilveren Griffel 1996.*

Er wordt hier een moeilijk thema op lichtvoetige en eenvoudige wijze beschreven maar heel ontroerend. Het sluit perfect aan bij de kinderlijke belevingswereld. De tekst is op rijm (rijmschema abcb), beknopt en leest prettig voor. Het is simpel maar prachtig uitgelegd.
Men gebruikt vooral primaire kleuren en een zwarte omkadering.
Het boek kan zeker in een behoefte voorzien en is voor te lezen voor kindjes vanaf ca. 2 jaar.

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Gedicht

Niet zo lang geleden, kwam ik dit gedichtje tegen. Het omschrijft zo mooi hoe ik me voel bij de gedachte aan ons dochtertje, dat 33 jaar geleden stil geboren werd. Daarom wil ik het ook met jullie delen.

Ik durf er niet aan te denken
hoe je zou lachen en hoe je zou zijn
Het is al weer zo lang geleden
maar elke dag doet het nog pijn

Nu de jaren verder gaan
glij jij dieper in mijn verleden
Terwijl je nog zo bij me hoort
gewoon ook in het heden

En ook al word ik honderd jaar
de tijd zal jou nooit vervagen
Want voor altijd heb ik je eeuwig lief
en zal ik je heel dicht bij me dragen

Vlinderkusje

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne